

РЕШЕНИЕ

№ 34495

гр. София, 21.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 12.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **3125** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 284-286 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС).

Делото е образувано по искова молба на И. Н. С., ЕГН [ЕГН], срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ (ГДИН), с правно основание чл. 284 - чл. 285 ЗИНЗС, с която е предявен иск за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 5727.00 лв., за периода от 26.03.2019 г. до 18.03.2024 г., ведно със законната лихва по чл.86, ал.1 от ЗЗД, настъпили вследствие на нарушение на чл.140, ал.1 от ЗИНЗС, изразяващо се в непровеждане на задължителни профилактични прегледи, флуорографски изследвания и задължителни планови имунизации и реимунизации по време на изтърпяване на наказание „лишаване от свобода“.

В исковата молба е посочено, че вследствие на допуснатото от ответника нарушение на чл.140, ал.1 от ЗИНЗС, ищецът е бил лишен безпричинно от дължимото медицинско обслужване, което провокирало у него негативни изживявания, описани като фрустрация, чувство на унижение, беспомощност и малоценност, тревожност и притеснения в резултат на унижителното и нечовешко отнасяне. Твърди се, че горните обстоятелства навеждат на нарушение на чл.3, ал.2 от ЗИНЗС.

В хода на съдебното производство ищецът се представлява от адв. И., който иска съда да уважи изцяло исковата претенция, която счита за основателна и доказана. Подробни аргументи излага в хода на устните състезания по делото и в представени писмени бележки. Претендира присъждане на разноски по делото.

В хода на устните състезания по делото ответникът, чрез юрк. В., иска съда да отхвърли исковата

претенция като неоснователна и недоказана по изложените съображения в представените по делото становища. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

В писмен отговор, постъпил по делото в срока по чл. 131, ал. 1 ГПК, ответната страна - ГДИН, излага доводи за неоснователност и недоказаност на исковите претенции. Излага аргументи, идентични с мотивите на цитираното и приложени към писмените бележки решение № 13630 от 17.04.2025 г., постановено по адм. дело № 3066/2024 г. по описа на АССГ, 11-и състав. Твърди, че не е налице нарушение на чл.3 от ЗИНЗС, тъй като в случая на ищеца било предоставено достатъчно медицинско обслужване от една страна, а от друга - не били доказани твърдените вреди.

Участващият по делото прокурор от СГП дава заключение за основателност на исковата молба, като обръща внимание, че размерът на претендираното обезщетение следва да бъде съответен на събраните по делото доказателства.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Между страните не е спорно, а и видно от приложеното по делото писмо, изх. № 14371/12.12.2024 г. от Затвора – [населено място] /л.50 –гръб/, ищецът И. Н. С., ЕГН [ЕГН], се е водил на отчет в Затвора – [населено място] по време на исковия период от 26.03.2019 г. до 18.03.2024 г., с изключение на периодите от 15.02.2022 г. -26.02.2023 г. и 23.05.2023 г. – 18.01.2024 г.

В медицинска справка, изготвена на 13.12.2024 г. от директора на МЦ към Затвора [населено място] /л.80/ е посочено, че на И. С. са проведени следните медицински прегледи през исковия период: 1. На 23.10.2019 г., по време на който е бил аускултиран (преслушан) и са му предписани противотемпературни и отхрачващи медикаменти, поради установено остро респираторно заболяване (ОРЗ); 2. На 08.10.2021 г. е получил здравната си книжка от МЦ (уточнено е, че същата се издава въз основа на противопаразитни и бактериални изследвания, пробите от които се изпращат в РЗИ, както и, че към онзи момент ищецът бил клинично здрав); 3. На 07.02.2022 г. е проведен преглед в МЦ по повод постъпване на работа; на 01.06.2022 г. ищецът е бил с ОРЗ на горните дихателни пътища, след което е получил терапия в МЦ; 4. На 23.01.2024 г. е прегледан в МЦ и е получил терапия, поради обострен ринит. Изразено е становище, според което чл.140 от ЗИНЗС не определя вида и начина на провеждане на „профилактичния медицински преглед и лабораторните изследвания“ и в този смисъл са положени усилия за здравето на С. на посочените дати. Въз основа на анализ на посещенията на ищеца в МЦ, е формирано заключение, че същият не е имал специфични здравословни потребности и не е проявявал чести оплаквания. В този смисъл е посочено, че медицинските лица в центъра са спазили чл.129 от ЗИНЗС, според който медицинското обслужване в местата за лишаване от свобода се извършва по стандартите на МЗ - доброволно. По отношение на имунизациите е посочено, че С. е приведен в затвора на 36 – годишна възраст по първата присъда през 2019 г., поради което и според имунизационния календар на Република България, роденият през 1987 г. С. е подлежал на реимунизация през 2022 г. Обърнато е внимание, че в затвора в [населено място] не се води ваксинационна книга, нито е водена такава, защото няма практика РЗИ [населено място] да доставя ваксини и да отчита апликацията им. Посочено е, че към писмото са приложени 12 страници заверена медицинска документация, касаеща исковия период.

Приложената към писмото на директора на МЦ медицинска документация /л.85- л.95/ съдържа: 1. Амбулаторен журнал за периода от 02.03.2023 г. – 20.04.2023 г. с вписани данни за предоставени на ищеца медикаменти без въведени диагнози на следните дати - (Аналгин и

Витамин С) на 08.03.2024 г., (Аналгин и Парацетамол) на 15.03.2023 г., (Витамин С и Р.) на 24.03.2023 г.; 2. Амбулаторен журнал за периода от 20.04.2023 г. – 29.05.2023 г. с вписани данни за предоставени на ищеца медикаменти без въведени диагнози на следните дати – (Парацетамол, А., Аналгин, К., Ксилометазолин) на 28.04.2023 г., (Р. и Спазмалгон) на 05.05.2023 г.; 3. Здравен картон на И. С., създаден в МЦ към Затвора – [населено място] през 2017 г., съдържащ информация от 16.06.2017 г., според която при привеждането му в [населено място], пациентът е бил клинично здрав; Разпечатка, съдържаща информация за здравноосигурителния статус на И. С., видно от която лицето е с прекъснати здравноосигурителни права; Лицензия за използване на източници на йонизиращи лъчения за медицински цели от 04.10.2018 г., издадена на СБАЛЛС – С..

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Искът за присъждане на обезщетение е предявен от процесуално легитимирано лице, което твърди, че в периода на изтърпяване наказание лишаване от свобода в Затвора [населено място] е претърпял неимуществени вреди в резултат на незаконосъобразни действия и бездействия на длъжностни лица от администрацията на ГДИН - юридическо лице към Министерство на правосъдието, с териториални структури, включващи затворите - чл.12, ал.3 ЗИНЗС.

Процесуално легитимиран е ответникът ГДИН съобразно това, че се твърдят вреди от бездействия на затворническата администрация и на администрацията на лечебното заведение към Затвора С., като всички те са към юридическото лице ГДИН към МП.

Съгласно чл.284, ал.1 ЗИНЗС държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл.3 от закона. Следователно, основателността на предявения иск предполага установяване на наличие на следните материалноправни предпоставки: 1) акт, действие и/или бездействие на специализираните органи по изпълнение на наказанията, с които се нарушава чл.3 от ЗИНЗС; 2) настъпила неимуществена вреда в правната сфера на ищеца в резултат на нарушението; 3) неимуществената вреда се предполага до доказване на противното по силата на оборимата презумпция, въведена с чл.284, ал.5 от ЗИНЗС.

В чл.3, ал.1 ЗИНЗС се съдържа забрана осъдените да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение. Според втората алинея за нарушение на ал.1 се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода, изразяващи се в липса на достатъчна жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност.

Отговорността на държавата за причинените вреди по чл.284, ал.1 от ЗИНЗС е обективна и освобождава ищеца от тежестта да доказва вина на конкретно длъжностно лице. Държавата отговаря за вредите, причинени от нейните органи или длъжностни лица при изпълнение на административната дейност, които са последица от незаконосъобразните им актове, действия или бездействия, без значение дали са виновно причинени.

Предмет на разглежданата искова претенция е обезщетяване на претърпени от И. С. неимуществени вреди – негативни изживявания в резултат на унижително и нечовешко отнасяне - фрустрация, чувства на унижение, безпомощност и малоценност, тревожност и притеснения, тъй като в затвора съзнателно и ненужно е лишен от медицинско обслужване изрично разпоредено от закона в чл.140, ал.1 от ЗИНЗС - непровеждане на задължителни профилактични прегледи, реимунизации и флуорографски изследвания в периода от 26.03.2019 г. - 18.03.2024 г., с

изключение на времето, в което не е бил в затвора между изтърпяване на различните присъди.

Въз основа на представената на съда справка от Затвора – [населено място], съдържаща периодите, в които ищецът е изтърпявал наказание „Лишаване от свобода“ и тези, в които е бил извън него /л.50 – гръб/, съдът уточнява исковия период, както следва: от 26.03.2019 г. – 15.02.2022 г.; от 26.02.2023 г. – 23.05.2023 г. и от 18.01.2024 г. – 18.03.2024 г.

В чл.3 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи е прокламирано, че никой не може да бъде подлаган на мъчение, на жестоко, безчовечно или унижаващо отношение. По отношение на лицата, изтърпяващи наказание за извършени углавни престъпления, в националното законодателство това основно право е регламентирано с нормата на чл.3, ал.1 от ЗИНЗС, предвиждаща че осъдените не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко или нечовешко отношение. На това право на лишените от свобода съответства насрещното административно задължение, при изпълнение на наказанията да бъдат осигурени условия, обезпечаващи поддържането на физическото и психическото здраве и зачитане на правата и достойнството им (чл. 2, т. 3 от ЗИНЗС). „Нечовешкото“ или „унижаващо“ отношение предполага страдание или унижение, достигащи отвъд неизбежния елемент на страдание и унижение, свързан с дадена форма на легитимно третиране или наказание. Мерките за лишаване от свобода, според ЕСПЧ, могат често да съдържат такъв елемент, като държавата трябва да осигури на лишеното от свобода лице условия, които са съвместими с уважението към човешкото достойнство, така че начинът и методът на изпълнение на мярката да не го подлагат на стрес и трудности с интензивност, която надминава неизбежното ниво на страданието, свързано със задържането.

Съгласно чл.3, ал.2 от ЗИНЗС за нарушение по ал.1 се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода, едно от които, изразяващо се в липса на медицинско обслужване.

Относно отделните посочени фактически основания на иска:

1. Непровеждане на задължителни реимунизации:

Съгласно чл.140, ал.1 от ЗИНЗС на всеки лишен от свобода най-малко веднъж годишно се извършват профилактичен преглед, флуорографски и лабораторни изследвания и се провеждат задължителните планови имунизации и реимунизации.

Безспорно се установява по делото, че на ищеца не са правени имунизации и реимунизации в исковия период. Въпросът е дали през този период ищецът е подлежал на задължителни имунизации и реимунизации.

Видно от публикувания на официалната страница на Министерство на здравеопазването на РБ имунизационен календар за задължителни имунизации и реимунизации, същите се провеждат, както следва:

Имунизации:

- всички новородени се имунизират с ваксина срещу хепатит Б през първите 24 часа от раждането и с ваксина срещу туберкулоза /БЦЖ/ от 48-мия час след раждането до изписването им от родилния дом
- от втори, трети и четвърти месец децата се ваксинират срещу дифтерия, тетанус, коклюш, полиомиелит, хемофилус инфлуенце тип Б инфекции и пневмококови инфекции, както и срещу хепатит Б, ако ваксината срещу хепатит Б е в състава на многокомпонентна ваксина
- ако хепатит Б ваксината не е в състава на многокомпонентна ваксина, втора доза се прилага от първия месец и трета доза от шестия месец
- ваксината срещу пневмококови инфекции на третия месец не се прилага при децата, родени след 31.12.2019 г.

- между 7 и 10 месечна възраст на децата без белег от БЦЖ имунизацията в родилния дом се поставя БЦЖ ваксина след отрицателна туберкулинова проба
- от тринадесетия месец децата се имунизират с комбинирана ваксина срещу морбили, рубеола и паротит

Реимунизации

- от дванадесетия месец - реимунизация срещу пневмококови инфекции, но не по-рано от 6 месеца след: прилагане на третия прием при децата, родени преди 01.01.2020 г. и втория прием при децата, родени след 31.12.2019 г.
- от шестнадесетия месец - реимунизация срещу дифтерия, тетанус, коклюш, полиомиелит и хемофилус инфлуенце тип Б инфекции, но не по-рано от 12 месеца след прилагане на третия прием
- на 6 г. възраст - реимунизация срещу дифтерия, тетанус, коклюш и полиомиелит
- на 7 г. възраст - реимунизация срещу туберкулоза на лицата с отрицателна туберкулинова проба
- на 12 г. възраст - реимунизация срещу морбили, рубеола и паротит и и срещу дифтерия, тетанус, коклюш
- на 17 г. възраст – реимунизация срещу тетанус и дифтерия
- при навършване на 25 години, както и на всеки 10 години след това - реимунизация срещу тетанус и дифтерия.

От цитирания имунизационен календар следва, че след навършване на 25-годишна възраст се извършва единствено реимунизация срещу тетанус и дифтерия, която е през десет години. Следователно, в периода от 26.03.2019 г. до 18.03.2024 г., ищецът не е подлежал на задължителни имунизации. Същият е роден през 1987 г., следователно през 2022 г. е навършил 35 години и е подлежал на реимунизации срещу тетанус и дифтерия, според имунизационния календар на МЗ на РБ. В този смисъл е посочено от директора на МЦ –Затвора [населено място] (л.80 по делото), че С. е подлежал на такава ваксинация според годината си на раждане 1987г. през 2022г. Видно обаче от цитираната по-горе неоспорена справка от Затвора – [населено място] – л.50 по делото (на гърба), през 2022г. ищецът е бил в Затвора – [населено място] в периода до 15.02.2022г., след което е освободен по изтърпяване и след това отново е постъпил на 26.02.2023г. Навършил е 35г. в месеца, в който е освободен по изтърпяване – на 02.02.2022г. Следователно към момента на изискуемата по календара реимунизация администрацията на Затвора [населено място] не е упражнявала контрол и не е отговаряла за здравното обслужване на ищеца - през по голямата част от календарната година, в която е следвала тази реимунизация – 2022г. Ето защо на ответника не може да се вмени като незаконосъобразно непровеждането на задължителната реимунизация на ищеца през 2022г., когато той е могъл да го стори по негова преценка в достатъчно дългия период от близо 10 месеца, при личния лекар или в РЗИ. Не е налице още първият елемент от фактическия състав на търсената отговорност.

2.По отношение на профилактични прегледи, флуорографски и лабораторни изследвания, съдът счита следното:

Както се посочи относно задължителните планови имунизации и реимунизации, разпоредбата на чл.140, ал.1 от ЗИНЗС предвижда, че на всеки лишен от свобода най-малко веднъж годишно се извършват профилактичен преглед, флуорографски и лабораторни изследвания.

Видно от събраните по делото писмени доказателства, включително медицинската документация, на ищеца И. С. не е извършен нито един профилактичен преглед, нито пък профилактично флуорографско или лабораторно изследване.

В медицинската документация се съдържа информация за прегледи и изследвания, извършвани

по инициатива на ищеца по повод здравословни неразположения. Прави впечатление, че в амбулаторните картони липсва диагноза на установените заболявания. Видно от Амбулаторен журнал за периода от 20.04.2023 г. – 29.05.2023 г., на 28.04.2023 г. на ищеца е назначен медикамент „К.“, който се назначава при токсични увреждания на черния дроб; състояния след прекаран хепатит; хроничен хепатит с невирусен произход; мастна дегенерация на черния дроб; в комплексното лечение на чернодробна цироза; за профилактика на чернодробни увреждания при продължителен прием на лекарства, алкохол, хронична интоксикация (в т.ч. и професионална), видно от общодостъпната информация за този продукт.

Профилактичните прегледи представляват експертна оценка за състоянието на здравето на пациента по определени в Наредба № 8/03.11.2016 г. критерии с оглед скрининг и ранна диагностика на сериозни заболявания в стадий, когато тяхното лечение е възможно и ефективно, както и оценка на риска от развитие на някои заболявания. В случая, след като на ищеца е било назначено медикаментозно лечение с „К.“, то следва, че лекуващият лекар е имал съмнения за увреждане на черния му дроб, но същевременно не са проведени профилактични прегледи, за да се установи, както точното увреждане, така и от какво е причинено - хепатит; хроничен хепатит с невирусен произход; мастна дегенерация на черния дроб; в комплексното лечение на чернодробна цироза или др.

Възражението на директора на МЦ, според което прегледите се извършват доброволно е неоснователно по следните съображения:

Съгласно чл. 8, ал.1 от Наредба № 8 от 3.11.2016 г. за профилактичните прегледи и диспансеризацията Лицата над 18 години подлежат на профилактични прегледи и изследвания, определени по вид и периодичност в приложение № 2.

В приложение № 2 от Наредбата е посочено, че профилактичният преглед следва да включва: 1. Анамнеза и подробен статус; 2. Изчисляване на индекс на телесна маса; 3. Оценка на психичен статус; 4. Изследване острота на зрение (ориентируващо, без определяне на диоптри); 5. Измерване на артериално налягане; 6. Електрокардиограма; 7. Изследване на урина с тест-ленти в кабинет за – Протеин – Глюкоза – К. тела – Уробилиноген/били рубин – рН, измерване на гликемичният индекс на гладно. А за пациентите от 20 г. до 65 г.: 1. ПКК; 2. АСАТ 3. АЛАТ; 4. Креатинин; 5. Урина (химично изследване и седимент); 6. Пикочна киселина; 7. Определяне на повърхностен антиген на хепатит В (HBs Ag) с бърз тест; 8. Определяне на антитела срещу хепатит С (anti-HCV) с бърз тест. Според Наредбата, тези профилактични прегледи следва да бъдат извършвани ежегодно.

В този смисъл, извършените на ищеца прегледи по време на обострени състояния, няма как да бъде причислено към целящите превенция профилактични прегледи. Отразените амбулаторни посещения са по повод конкретни оплаквания и са с цел лечение, а не профилактика и не покриват изискванията на Наредба № 8 от 03.11.2016 г. за профилактичните прегледи и диспансеризацията. Не са извършвани и профилактични рентгенови/флуорографски изследвания, макар туберкулозата да е заболяване с висока честота в местата за лишаване от свобода.

Възражението на ответника, че с тези посещения по конкретни поводи е осигурено медицинско обслужване, не опровергава извода за нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗИНЗС. Законът изисква ежегодно провеждане на профилактичен преглед, флуорографски и лабораторни изследвания с превантивна цел, независимо дали лишеният от свобода има оплаквания. Провеждането им е обективно задължение на администрацията и медицинския персонал, което следва да се изпълнява по тяхна инициатива, за разлика от това, което е по текущо оплакване. Следователно фактът, че са осъществявани изолирани прегледи при остри състояния, не означава, че е изпълнено изискването за системен и превантивен медицински контрол, предвиден в чл. 140, ал.

1 ЗИНЗС и Наредба № 8/03.11.2016 г.

След като се установява по делото, че на ищеца не са извършвани такива ежегодни профилактични прегледи и изследвания през нито един от трите релевантни периода на фактическо изтърпяване – 26.03.2019 – 15.02.2022 г.; 26.02.2023 – 23.05.2023 г. и 18.01.2024 – 18.03.2024 г, то е налице незаконосъобразно бездействие на администрацията по задължението по чл.140, ал.1 от ЗИНЗС. Липсата на ежегодни профилактични прегледи и скринингови изследвания съставлява незаконосъобразно бездействие на администрацията, с което се нарушава забраната по чл. 3, ал. 2 ЗИНЗС осъдените да бъдат поставяни в неблагоприятни условия, включително чрез лишаване от адекватно медицинско обслужване. Макар да не са установени конкретни здравословни увреждания от липсата на профилактика при престоя в затвора, самото продължително изпълнение на тези задължения е обективно в състояние да породи у лишения от свобода чувство на несигурност, тревожност и страх за здравето му. Именно тези психоемоционални състояния представляват презумираните неимуществени вреди по смисъла на чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС. Така установеното бездействие на ответника представлява съществено нарушение на забраната осъдените да бъдат подлагани на жестоко или унижително отношение, тъй като се отнася до медицинското обслужване, съответно предполага увреждане на здравето на ищеца, което е възможно да породи у него усещане за безпомощност и уязвимост, страх от увреждане на здравето и от заплахата за живота. Липсата на редовни профилактични медицински прегледи, при положение че са извършвани единствено прегледи при обострено здравословно състояние, представлява нарушение на задълженията на държавата по чл. 3 от Европейската конвенция за правата на човека. В решение *Ashot Harutyunyan v. Armenia* (2010, № 34334/04) и други Европейският съд по правата на човека приема, че липсата на системно медицинско наблюдение и превантивни прегледи лишава лицата от минимално изискуемото ниво на здравна грижа, гарантирано от Конвенцията.

От горния анализ съдът достига до извод, че исковата претенция по отношение на основанието липса на задължителни профилактични прегледи, флуорографски и лабораторни изследвания, в нарушение на чл.140, ал.1 от ЗИНЗС, е обоснована и доказана по основание.

При определяне размера на дължимото обезщетение съдът съобразява продължителността на нарушението – около три години и пет месеца реално изтърпяване, естеството на задължението, което е било изпълнено, както и обстоятелствата, че общият престой е с прекъсвания и че не са настъпили доказани телесни здравословни увреждания, освен засягане на психичното здраве с негативни емоционални изживявания. При тези данни и по аргумент от чл.52 от ЗЗД справедливото обезщетение за претърпените неимуществени вреди, изразяващи се единствено в негативни психически преживявания и стрес, се определя на 900.00 лв., ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска – 26.03.2024 г., до окончателното изплащане.

В останалата част до претендирания размер от 5727.00 лв. и по отношение на фактическото основание, свързано с твърдяно изпълнение на задължение за имунизации и реимунизации, исковата молба е неоснователна като недоказана и следва да се отхвърли.

Съгласно чл. 286, ал. 3 ЗИНЗС, когато искът се уважи изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат, когато е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска.

С оглед изхода на делото, искането на адв. И. за присъждане на разноски по делото, представляващи адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ и съдействие следва да се определи на основание чл. 38, ал. 2 вр. чл. 38, ал. 1 от Закона за адвокатурата и съразмерно с уважената част от иска - ГДИН следва да бъде осъдена да заплати на адв. С. Т. И.

адвокатско възнаграждение в размер на 138.00 лв., изчислено съгласно чл.8, ал.2 във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 09 юли 2004г. за възнаграждения за адвокатската работа.

С оглед изхода на делото и съгласно разпоредбата на чл. 286, ал. 2 от ЗИНЗС в полза на ответника не се следва юрисконсултско възнаграждение.

Воден от горното, Административен съд София – град, I-во отделение, 6-ти състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ да заплати на И. Н. С., ЕГН [ЕГН], обезщетение за неимуществени вреди в размер на 900 лв. (деветстотин лева), претърпени от незаконосъобразно бездействие на администрацията при Затвора [населено място] по чл.140, ал.1 от ЗИНЗС за провеждане на задължителни профилактични прегледи, флуорографски и лабораторни изследвания по време на изтърпяване на наказание „лишаване от свобода“ в Затвора [населено място] в периодите от 26.03.2019 г. – 15.02.2022 г.; от 26.02.2023 г. – 23.05.2023 г. и от 18.01.2024 г. – 18.03.2024 г., ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска 26.03.2024 г., до окончателното изплащане на присъденото обезщетение.

ОТХВЪРЛЯ иска, предявен от И. Н. С., ЕГН [ЕГН], срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди, над присъдената сума от 900.00 лв. до пълния предявен от ищеца размер от 5727.00 лева., както и в частта му на посочено основание неизвършване на задължителни имунизации и реимунизации.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ да заплати на адвокат С. Т. И. сумата от 138 лв. (сто тридесет и осем лева), представляваща адвокатско възнаграждение по чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата, съразмерно на уважената част от иска, за първата инстанция.

Решението може да бъде обжалвано пред тричленен състав на Административен съд София - град в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ:

Съдия: